

bejde havde skaffet sig en Aarsindtægt af 100,000 Kr. En saadan Mand vilde jeg nemlig gerne have Lejlighed til athilsepaa. Jeg tror ikke, der i dette Land er ret mange, som ved eget Arbejde har tjent 100,000 Kr. i et Aar. Nej, han har tjent saa meget ved Arbejde, er det sikkert ved Hjælp af andres Arbejde, og saa turde det dog være, at en saadan Skatteyder netop var i højeste Grad moralsk forpligtet til at yde sit store Bidrag til de Arbejdere, som han har været med til at udbytte, og som paa Grund af Dyrtiden ikke har været i Stand til at forskaaffe sig det fornødne Udkomme. Denne Skatteyder, som ved Arbejde har tjent 100,000 Kr., skulde i det tænkte Eksempel, som Partiets Ordfører stillede op, og som altsaa kan finde Sted, men sikkert aldrig vil finde Sted i Praksis, svare en Skat af 31,665 Kr. Efter det vilde han dog have over 68,000 Kr. tilbage, saa jeg synes ikke, han blev saa meget anstrengt, naar man tager Hensyn til alle de foreliggende Forhold. Det andet Eksempel, som Ordføreren deroppe navnlig folte sig meget oprørt over, var, at en Mand, som havde 100,000 Kr. i Indtægt af Formue, vilde kunne komme til at svare over 65 pCt. i Skat. Den Mand, som havde en Indtægt af 100,000 Kr. udelukkende af Formue, maatte altsaa formodes at have en Kapital paa mindst 2 Mill. Kr. Om han nu under disse ekstraordinære Forhold skulde svare en saadan Skat af de 100,000 Kr., at han kun fik 34,000 Kr. tilbage — og saa havde han endda sin Kapital paa 2 Mill. Kr. —, synes jeg ikke var saa frygtelig. Det skulde unægtelig interessere mig overordentlig i den kommende Agitation at møde disse to Eksempler: Manden med de 100,000 Kr., som han har tjent, ikke ved sit eget, men i alt Fald for en væsentlig Del ved andres Arbejde, og Manden, der har 100,000 Kr. i Renteindtægt af en Formue paa 2 Mill. Kr. Betyrningen for disse Menneskers Velfærd skal det interessere mig overordentlig at høre Folkepartiets Ordfører fremføre paa Møder. Jeg tror ikke, det vil røre ret mange derude, der er sikkert ikke ret mange, der vil blive rystede ved de to Eksempler, saa dette Spørgsmaal tror jeg ikke, man skal lade sig skræmme ved (*Schovelin*: Det skal De ikke sige). Jo, det skal jeg sige, og det har jeg sagt.

Saa er der et andet Afsnit i denne Sag, som har sin store Interesse. Det er Venstres oprindelige Stilling. Nu har vi nok hørt i Dag og har hørt det tidligere, at det, Venstre vilde, var at komme de

fattigste til Hjælp (*Martin Hansen*: De vanskeligt stillede til Hjælp). Ja vel, de vanskeligt stillede. Men paa et vist Tidspunkt havde man slet ikke Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold. Det ærede Medlem, der nylig talte (Jensen-Sønderup), berørte det Andragende, som Købstadforeningen har indsendt, og som har været til Sogneraadforeningernes Erklæring. Det er af overordentlig stor Interesse at se, hvorledes Sogneraadforeningerne, hvis Formand er det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), altsaa et meget indflydelsesrigt Medlem af Venstre, og hvis Næstformand er det ærede Medlem for Randers Landkreds (Gerud Jensen), altsaa ogsaa et betydeligt Medlem indenfor Venstre, stillede sig overfor Købstadforeningens Krav om, at Dyrtidsloven skulde revideres ogsaa paa den Maade, at det Beløb, der skulde stilles til Raadighed for Kommunerne til Understøttelser o. s. v., nemlig det Maksimumsbeløb, der er anført i § 5, blev udvidet. Thi da det var til Sogneraadforeningens Erklæring den 3. Oktober, vilde man ikke være med, men henstillede til Ministeren, at der slet ikke skulde tages Hensyn til Købstadforeningens Krav, altsaa at der ikke skulde gives mere til de vanskeligt stillede og saaledes heller ikke mere til Understøttelserne efter § 1. Det Standpunkt har man altsaa dog ikke ment at kunne opretholde, og den 1. December er man efter de første Forhandlinger her i Tinget naaet saa vidt, at man nu vil gaa med til at yde 9 Kr., og da man gaar videre og faar Sagen i Fællesudvalg, viser det sig, at den 15. December kan de to ærede Medlemmer være med til at give 12 Kr. Det er særdeles interessant, og det giver mig Anledning til at henstille til den højtærede Indenrigsminister, at han ikke opgiver Ævret om at faa en bedre Dyrtidslov for næste Aar.

Sagen er den, at det, der nu vil ske med denne Dyrtidslov, og som er sket med de tidligere, desværre er det, at det bliver Købstæderne, der i overvejende Grad kommer til at bære Byrden. I den Henseende vil jeg fremhæve den Udtalelse af det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup), at han ikke kunde forstaa, at dette kunde være en Lov, som, om jeg saa maa sige, var særlig indrettet for Købstæderne og samtidig til Skade for Landet. Det, som nu sker, og som er sket til Dato, er, at Købstæderne har bragt Loven til Anvendelse, at de har gjort Brug af de Bestemmelser, der fandtes i Loven, medens man i Landkommunerne i høj Grad har holdt sig tilbage, og hvad er Følgen blevet?